

Sygn. akt: III U 801/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2014 r. w O.

sprawy z odwołania R. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 18 sierpnia 2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje R. B. prawo do emerytury począwszy od 13 sierpnia 2014r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

R. B. wniósł odwołanie od decyzji (...) w P. z dnia 18.08.2014r., znak (...), którą ZUS odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że w (...) Przedsiębiorstwie (...) wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza. Zakład pracy już nie istnieje i nie ma możliwości uzyskania dokumentu potwierdzającego w/w pracę.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podniósł, że R. B. na dzień 01.01.1999r. wykazał ogólny okres pracy 25 lat, 11 miesięcy i 25 dni okresów składkowych, oraz 2 miesiące i 9 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 26 lat 2 miesiące i 4 dni. R. B. nie udowodnił natomiast 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ emerytalny nie uwzględnił okresów zatrudnienia: od 02.11.1972r. do 30.04.1987r. w Wytwórni (...) w W. na stanowisku ślusarz, ślusarz-spawacz; od 01.05.1987r. do

14.06.1994r. w Przedsiębiorstwie (...) w (...) Przedsiębiorstwa Budowlanego Sp. z o.o. na stanowisku ślusarz-spawacz, ponieważ świadectwa pracy nie spełniają wymogów świadectw pracy w szczególnych warunkach, nie określają one bowiem, że odwołujący wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W związku z powyższym ubezpieczony nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do emerytury według przepisów art. 184 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ do dnia 01.01.1999r. nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Dlatego też Oddział ZUS w P. Inspektorat w O. decyzją z dnia 18.08.2014r. odmówił prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. B., urodzony w dniu (...), złożył w ZUS w dniu 05.08.2014r. wniosek o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W dniu 13.08.2014r. odwołujący ukończył 60 lat. Na dzień 01.01.1999r. udowodnił 25 lat, 11 miesięcy i 25 dni okresów składkowych, oraz 2 miesiące i 9 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 26 lat, 2 miesiące i 4 dni.

Odwołujący się nie jest członkiem OFE.

W dniu 18.08.2014r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, znak (...). Podał w niej, że z kart wynagrodzeń z okresu zatrudnienia od 04.09.1979r. do 30.09.1992r. nie wynika charakter wykonywanej pracy, brak jest dokumentacji osobowej, z której będzie wynikał charakter pracy, stanowisko pracy i przynależność resortowa zakładu pracy oraz czy praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

[okoliczność bezsporna, wniosek k. 2, decyzja z dnia 18.08.2014r., karta przebiegu zatrudnienia, akta (...) nr (...)]

W okresie od 02.11.1972r. do 23.10.1973r. oraz 14.11.1975r. do 30.04.1987r. - z przerwą na odbycie zasadniczej służby wojskowej (24.10.1973r. – 16.10.1975r.) R. B., z zawodu ślusarz – mechanik, zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w W.. Nazwa zakładu pracy zmieniała się na przestrzeni lat: Kombinat Budownictwa Miejskiego (...) ((...)), (...) Przedsiębiorstwo Budowlane Sp. z o.o. w W..

Na początku swego zatrudnienia – od 02.11.1972r. do 23.10.1973r. R. B. pracował na stanowisku ślusarza i wykonywał prace ślusarskie w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w W.. Na tej samej hali co odwołujący się, lecz w innej brygadzie, pracował od 1971r. do 2000r. A. G.. Zakład produkował konstrukcje stalowe, składające się z kształtowników, które trzeba było zespawać elektrycznie, rzadko gazowo. Spoiny łączne wykonywali też pracownicy, którzy nie mieli uprawnień spawalniczych i nie spawali na wysokości. Robili oni tzw. konstrukcje nieodpowiedzialne, do spawania konstrukcji odpowiedzialnych trzeba było mieć stosowne uprawnienia.

Zasadniczą służbę wojskową odwołujący się odbył w okresie 24.10.1973r. – 16.10.1975r.

Po powrocie z wojska, tj. w okresie od 14.11.1975r. do 30.04.1987r. R. B. ponownie został zatrudniony w tym samym zakładzie - (...) w W.. Pomimo, że zajmował stanowisko ślusarza i nie miał uprawnień spawacza, wysyłano go do szepiania drobnych elementów, spawał kratki, balustrady. Pracował w brygadzie 15 – osobowej, składającej się ze ślusarzy i spawaczy. Pracownicy, którzy nie zajmowali się spawaniem, w angażach mieli wpisane stanowiska ślusarza, zaś spawacze – ślusarza – spawacza, co miało wpływ na wysokość wynagrodzenia. Jak wspomniano wyżej, na tej samej hali co odwołujący się pracował od 1971r. A. G., a od 1988r. w tej samej brygadzie - kierownik M. M. (1). W dniu 20.03.1978r. odwołujący się otrzymał (...) o ukończeniu w dniu 15.03.1978r. kursu cięcia gazowego metali, i od tego momentu posiadał uprawnienia spawalnicze. Od dnia 14.11.1975r. otrzymywał dodatek tzw. szkodliwe. Kolejne kursy spawania odwołujący się ukończył: elektrycznego - w dniu 12.02.1987r., elektrycznego II stopnia – 19.12.1988r., łukowego – 27.04.1995r.

Mimo, iż R. B. w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym Sp. z o.o. w W. zajmował formalnie stanowisko ślusarza – spawacza, faktycznie począwszy od roku 1978 wykonywał tylko prace

spawalnice przy konstrukcjach stalowych. Spawał elektrycznie i gazowo - miał do tego stosowne uprawnienia.

[dowód: pismo z dnia 02.11.1972r. dot. przyjęcia do pracy, świadectwo pracy z dnia 23.10.1973r., umowa o pracę z dnia 14.11.1975r., karty wynagrodzeń – akta osobowe, zeznania świadka A. G., rozprawa z dnia 31.10.2014r., adnotacja 00:11:37, k. 20 – 21 a.s., zeznania świadka M. M. (1), rozprawa z dnia 10.12.2014r., adnotacja 00:01:55, k. 29 – 29 odwr. a.s., (...) z dnia 20.03.1978r. -k. 28 a.s. -koperta, umowa o pracę z dnia 01.05.1987r., świadectwo pracy z dnia 12.05.1987r., umowa o pracę z dnia 01.09.1991r., świadectwo pracy z dnia 15.06.1994r. – akta osobowe, książeczka spawacza, k. 28 a.s., akta sprawy A. G. sygn. III U 1556/10]

Od dnia 15.06.1994r. R. B. w wyniku reorganizacji zakładu, przekazano do pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym Sp. z o.o. w W. Oddziale w W., gdzie pracował do dnia 30.04.2002r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarza narzędziowego. Z Zaświadczenia lekarskiego z dnia 12.04.2001r. wynika, że był on badany pod kątem zajmowania stanowiska ślusarza - spawacza z pracą na wysokości.

[dowód: dowód: wniosek z dnia 16.05.1994r., umowa o pracę z dnia 15.06.1994r., pismo z dnia 15.06.1999r., Zaświadczenie lekarskie z dnia 12.04.2001r., świadectwo pracy z dnia 30.04.2002r.]

Z tytułu powyższego zatrudnienia w latach 02.11.1972r. – 30.04.1987r. (...) Wytwórnia (...) w W. wystawiła świadectwo pracy, z którego wynika, że R. B. zajmował stanowiska ślusarza i ślusarza – spawacza.

Za okres 01.05.1987r. – 14.06.1994r. świadectwo pracy wystawiło Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w W., z którego wynika, że odwołujący się zajmował stanowisko ślusarza – spawacza. Za okres pracy na stanowisku ślusarza narzędziowego – od 15.06.1994r. do 30.04.2002r. świadectwo pracy wystawiło (...) Przedsiębiorstwo Budowlane Sp. z o.o. w W..

[dowód: świadectwa pracy z dni: 12.05.1987r., 15.06.1994r., 30.04.2002r. – akta osobowe, akta ZUS NR 028042391, k. 36, 37, 38]

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych odwołującego się oraz aktach osobowych. Ponadto podstawę ustaleń stanowiły zeznania przesłuchanych w sprawie świadków A. G. i M. M. (1) i samego odwołującego się, akta emerytalne świadków oraz dowody z akt sprawy A. G. (sygn. akt III U 1066/10 i III U 1556/10).

Stanowiące podstawę ustaleń faktycznych dokumenty Sąd uznał za wiarygodne. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, stąd Sąd nie znalazł podstaw by z urzędu odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Przedmiotem sporu pomiędzy stronami była ocena charakteru pracy wykonywanej przez odwołującego się R. B. oraz możliwość jej zakwalifikowania jako pracy świadczonej w warunkach szczególnych.

W tym miejscu wskazać należy, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie obowiązują ograniczenia dopuszczalności dowodów przewidziane w art. 246 k.p.c. i 247 k.p.c. w zw. z art. 304 in fine k.p.c. Oznacza to, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających charakter pracy, okres zatrudnienia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przed Sądem ubezpieczeń możliwe jest wykazywanie okoliczności, od których zależy nabycie uprawnień o emerytury wszelkimi dowodami (wyrok SN z dnia 06.09.1995r., II URN 23/95, OSNP 1996/5/77, wyrok SN z dnia 02.02.1996r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239),

Sąd dał wiarę zeznaniom zawnioskowanych przez odwołującego się świadków, jak i jego zeznaniom, albowiem w większości są one ze sobą zgodne, wzajemnie się uzupełniają i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebranym w niniejszej sprawie. W toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność osłabiająca ich wiarygodność i moc dowodową.

Świadkowie ci pracowali z odwołującym się w tym samym zakładzie, wskazali, że odwołujący się spawał elektrycznie i czasem gazowo, przez 8 godzin dziennie oraz w soboty. Powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w aktach osobowych, a także w świadectwie pracy z dnia 12.05.1987r. i 15.06.1994r. Od dnia 15.06.1994r. odwołujący był ślusarzem narzędziowym, jednakże wykonywał on obowiązki spawacza. O pracy w charakterze spawacza świadczą też ukończone kursy spawania oraz otrzymywanie dodatku, tzw. szkodliwego.

Świadek A. G. również pracował jako spawacz, co zostało wykazane w postępowaniu sądowym (III U 1556/10). Należy wskazać, że świadek ten w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) zajmował najpierw stanowisko ślusarza, a następnie ślusarza – spawacza – podczas gdy od 01.01.1972r. faktycznie zajmował się tylko spawaniem. A. G. uzyskał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym wskazano, że w okresie 01.07.1972r. do 30.06.1986r. pracował jako spawacz, a prawo do wcześniejszej emerytury przyznano mu wyrokiem Sądu (akta III U 1556/10 tut. Sądu).

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zeznania te w większości stanowią miarodajny środek dowodowy na okoliczność charakteru, stałości i pełnowymiarowości pracy odwołującego się w warunkach szczególnych. Nie bez znaczenia dla ich oceny pozostaje również okoliczność wystawienia przez zakład pracy świadectw pracy w których wskazał, że R. B. zajmował stanowiska: ślusarza, następnie ślusarza – spawacza, a później ślusarza narzędziowego – jednakże o wykonywaniu pracy spawacza świadczą kursy spawalnicze ukończone w dniach: 15.03.1978r., 12.02.1987r., 19.12.1988r., 27.04.1995r. Powyższe wskazuje, że odwołujący się był spawaczem, bowiem w sytuacji, gdyby był ślusarzem – nie zdobywałby w kolejnych latach uprawnień spawalniczych. Pracodawca także kwalifikował pracę odwołującego jako pracę w warunkach szczególnych, za którą wypłacał odwołującemu dodatek szkodliwy.

W tym miejscu należy wskazać, że zeznania świadka A. G. w części dotyczącej pracy odwołującego się jako spawacza od początku jego zatrudnienia Sąd uznał za niewiarygodne. Świadek pracował w tym samym zakładzie od 1971r. na jednej hali, i widoczne było, że w swych zeznaniach opisuje okoliczności związane także z tym okresem. Tymczasem z pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że okres pracy R. B. jako spawacza przypadła na późniejsze lata. Nadto w zeznaniach tego świadka widoczna była chęć wsparcia odwołującego w uzyskaniu przez niego prawa do emerytury. Zatem świadek uzupełniał luki w swej pamięci takimi zeznaniami, które uważał za korzystne dla odwołującego. Jednakże fakt wykonywania spawania przez odwołującego od początku jego zatrudnienia przeczył nawet jego zeznaniom, co czyni zeznania tego świadka częściowo niewiarygodnymi.

Natomiast świadek M. M. (2) widział odwołującego przy pracach spawania od 1988r. Z jego zeznań wynika, że do spawania potrzebne były uprawnienia, książeczka spawacza, prowadzono dzienniki spawania, gdzie wpisywano kto co spawał w celu uniknięcia reklamacji. Jeśli pracownik spawał, w angażu miał wpisane stanowisko ślusarza – spawacza (jak odwołujący się), zaś osoby nie posiadające uprawnień spawalniczych były tylko ślusarzami.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się zasadne, co skutkowało zmianą zaskarżonej decyzji.

R. B. urodził się w dniu (...), zatem podstawą ubiegania się o prawo do emerytury jest ustawa z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440). Zgodnie z art. 24 ust 1b pkt 20 tej ustawy wiek emerytalny ubezpieczonych urodzonych po dniu 30.09.1953r. wynosi co najmniej 67 lat.

Osoby zatrudnione w szczególnych warunkach mogą przejść na wcześniejszą emeryturę. Muszą udowodnić odpowiedni staż ubezpieczeniowy oraz okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a niekiedy fakt osiągnięcia wieku emerytalnego w czasie takiego zatrudnienia.

Możliwość uzyskania emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przewiduje art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.Dz.U.2013.1440). Szczegółowe warunki, na jakich można otrzymać to świadczenie, zawarte są w rozporządzeniu

z dnia 07.02.1983r. Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Przepisy ustawy emerytalnej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uznają pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia, o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Rozporządzenie zaś zawiera w formie załączników dwa wykazy rodzajów prac w szczególnych warunkach: wykaz A i B. W pierwszym z nich umieszczono prace m.in. w górnictwie, w energetyce, w hutnictwie przemysle metalowym, w chemii, w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, w transporcie i łączności, w rolnictwie i przemyśle rolno-spożywczym.

Zgodnie z art. 184 ustawy emerytalnej prawo do emerytury mężczyźnie urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ust. 4 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. 01.01.1999 r. osiągnął: co najmniej 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, tj. 25 lat.

Powyzsza emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, ewentualnie złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody Skarbu Państwa oraz rozwiązania stosunku pracy, z tym, że warunek rozwiązania stosunku pracy obowiązywał do 31.12.2012r. Od 01.01.2013r. warunek niepozostawania w stosunku pracy nie stanowi przesłanki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Prawo do emerytury na podstawie art. 184 nabywa zatem ubezpieczony, który na dzień 1 stycznia 1999r. legitymował się wymaganym okresem ogólnym i szczególnym, natomiast wiek emerytalny osiągnął po tej dacie, niezależnie od tego, czy w chwili dożycia 60 lat miał status pracownika, wykonywał inną pracę (np. prowadził działalność gospodarczą), czy też w ogóle nie był zatrudniony (zob. uchwałę SN z dnia 8 lutego 2007r., II UZP 14/06, OSNPUSiSP 2007, nr 13-14, poz. 199; wyrok SN z dnia 18 lipca 2007r., I UK 62/07, OSNPUSiSP 2008, nr 17-18, poz. 269 i wyrok SA w Warszawie z dnia 30 kwietnia 2007 r., III AUa 791/06, Apel. - W-wa 2007, nr 3; por. też uzasadnienie wyroku SA w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2005 r., III AUa 462/05, OSA 2006, z. 9, poz. 28).

Ze złożonych dokumentów w sposób jednoznaczny wynika, iż odwołujący ukończył już 60 lat życia i nie przystąpił do OFE.

Przy ustalaniu długości wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ZUS uwzględnia tylko te okresy, wskazane w świadectwie pracy, w których praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 września 1984r., III UZP 48/84, LEX nr 14630). Przeprowadzenie innych dowodów przewidzianych na podstawie Kodeksu postępowania cywilnego na okoliczność pracy w warunkach szczególnych dopuszczalne jest, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy a ZUS kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument ten nie może zostać sporządzony. Postępowanie przed sądem (na skutek odwołania od decyzji organu rentowego) nie podlega ograniczeniom dowodowym, co wynika wprost z art. 473 k.p.c., zatem każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, Sąd nie jest związany środkami dowodowymi dla dowodzenia przed organami rentowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r., II UKN 69/98, OSNP 2000/11/439).

ZUS zakwestionował zatrudnienie odwołującego się w okresach od 02.11.1972r. do 30.04.1987r. i 01.05.1987r. do 14.06.1994r. na stanowiskach: ślusarza, ślusarza - spawacza jako świadczonej w warunkach szczególnych z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W zaskarżonej decyzji z dnia 18.08.2014r. organ rentowy wskazał, że z kart wynagrodzeń z okresu zatrudnienia od 04.09.1979r. do 30.09.1992r. nie wynika charakter wykonywanej pracy, brak jest dokumentacji osobowej, z której będzie wynikał charakter pracy, stanowisko pracy i

przynależność resortowa zakładu pracy oraz czy praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że stanowisko ZUS nie jest zasadne.

Zarówno zeznania świadków - współpracowników, jak i dokumenty zgromadzone w aktach osobowych odwołującego się ze spornego okresu zatrudnienia wskazują, że faktycznie odwołujący się stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach tak na stanowisku spawacza, o której mowa w wykazie A, dział XIV „Prace różne” poz. 12 „Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym” Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43).

Jako początek wykonywania faktycznego wykonywania pracy spawacza Sąd przyjął datę 20.03.1978r., tj. otrzymania (...) o ukończeniu kursu spawania. Odwołujący się wskazywał, że spawał już wcześniej, tj. od czasu powrotu z wojska, jednakże w świetle zeznań świadka M. M. (1) jako datę pewną należy przyjąć dzień uzyskania formalnych uprawnień spawalniczych. Od tego dnia bowiem odwołujący się mógł spawać nie tylko drobne elementy, ale i konstrukcje odpowiedzialne.

Odwołujący się w okresie od 20.03.1978r. do 31.12.1998r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych, co daje 20 lat, 9 miesięcy i 12 dni.

Tym samym udowodnił wymagane prawem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a więc korzysta z prawa do dochodzonego świadczenia. Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 13.08.2014r., tj. od osiągnięcia przewidzianego prawem wieku. Zgodnie bowiem z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Stosownie do treści art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Dopiero przeprowadzenie szerszego postępowania dowodowego, uzyskanie akt osobowych, przesłuchanie świadków i analiza ich akt emerytalnych przed Sądem umożliwiło stwierdzenie, że w spornym okresie odwołujący pracował w szczególnych warunkach. Zgromadzony na etapie postępowania przed organem rentowym materiał dowodowy nie pozwalał jednoznacznie na ustalenie, czy odwołujący spełnił wszelkie wymagane prawem warunki uprawniające do prawa do emerytury.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w wyroku.